

Le

EGLUTÈ

1974 LAPKRITIS

EGLUTĖ

1974 LAPKRITIS

“Eglutei” gautus rašinius laikraščelio redakcija trumpina, taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo “Eglutėje” tilpusius rašinius bei piešinius kitur prašom nespausdinti.

turinys

- 3 PAVAKARIAIS, F. Kirša
- 4 VOVEREI KOPEČIU NEREIKIA, L. Bačinskaitė-Šalčiuvienė
- 8 VĖLINĖMS ATĖJUS, J. Norkus
- 9 BERŽAS, P. Razminas
- 15 MŪSU KŪRYBA
- 20 GRAŽUS SAPNAS — KAIP TIKROVĖ, Pušėlė
- 27 TAU, BRANGI TĖVYNE, S. Džiugas
- 28 KRYŽIAŽODIS, A. Mironas (Atsakymai 29 psl.)
- 30 ŠARADOS, A. Mironas (Atsakymai 31 psl.)

piešiniai

- J. Paukštienė — 1, 8
- J. Staškevičius — 3
- A. Sruoginienė — 4-6, 20-25
- Z. Sodeikienė — 9-14
- V. Račiūnaitė — 15
- P. Sidrys — 16
- A. Navickaitė — 17
- E. Muliolienė — 27
- R. Karosaitė — 29-32

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraščelis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — “The Little Fir” is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy — \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

PAVAKARIAIS

Faustas Kirša

Pavakariais Dievulis eina

Žvaigždes padegti

spindesiais;

Rudens lapus pavėjui neša

Ir mirusių žmonių dvasias.

Rūkai tylos sparnus ištiesia,

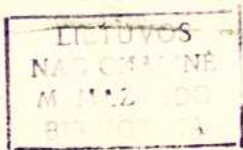
Sapnan paskęsta augalai,

Padangėj mirgančioj nutyla

Ir paskutiniai viesulai.

**PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS**

5620 S. CLAREMONT AVE.
CHICAGO 36, ILLINOIS

VOVEREI KOPEČIŲ NEREIKIA

Laima Bačinskaitė-Šalčiuvienė

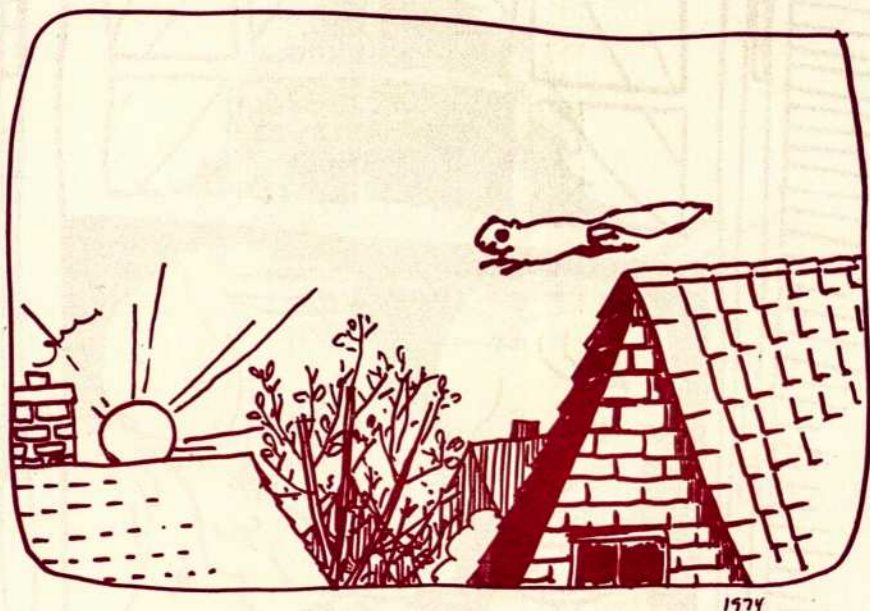

Pauliukas ir Ingridutė miegodavo tame pačiame kambaryje. Kambarys buvo antrame aukšte ir turėjo du langus. Tai buvo vaikų kambarys.

Pro savo kambario langus Pauliukas ir Ingridutė galėjo matyti kaimynų namų stogus, medžių viršūnes, telefono laidus. Jei pasižiūrėdavo žemyn, matė siaurą gatvelę ir vaikus, einančius į mokyklą. Pauliukas ir Ingridutė dar nėjo į mokyklą. Pauliukas buvo beveik trijų metų, o Ingridutė beveik dviejų.

Kiekvieną rytą, kai Pauliukas ir Ingridutė atsikeldavo, jie nubėgdavo prie lango pažiūrėti laukan. Dabar buvo ruduo. Medžiai atrodė liūdni, pusiau be lapų. Žmonės ėjo apsisupę paltais ir megztukais. Oras jau buvo vėsus.

Pauliukas su Ingridute pasikalbėdavo apie visa tai, ką jie matė pro savo kambario langus. Jie turėjo savo kalbą, kurios ir tėveliai ne visuomet suprasdavo. Bet vaikai vienas kitą suprato labai gerai.

Atsikėlę vieną rytą, vaikai kaip visada bėgo prie lango.

— Ziulėk, vovelė an sogo! — sušuko Pauliukas, praskleidęs užuolaidas.

Ir Ingridutė susidomėjo tamsiai ruda voveraite, kuri lakstė pirmyn ir atgal ant kaimynų namo stogo. Atrodė, kad voveraitė negali rasti kelio žemyn. Ingridutė susirūpino, kad voverei blogai.

— O, o, kopecios. Ba, ba. Kul tėtės kopecios?

Pauliukas pašaukė tėvelį.

— Tėte, tėte, kul kopecios? Vovelei leikia.

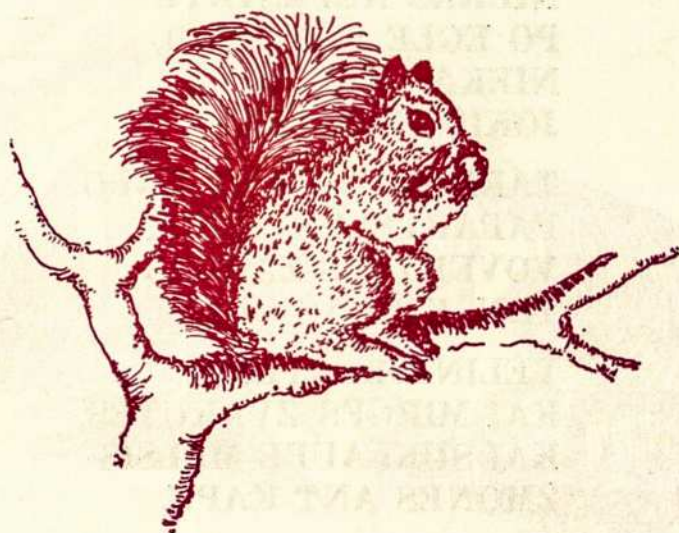
Pauliuko ir Ingridutės tėvelis priėjo prie lango pasižiūrėti, kas voverei nutiko. Pamatęs ją tupinčią ant stogo krašto, tėvelis tuoj suprato, kodėl vaikai susirūpino.

— Voverės lipa ant stogų ir į medžius be jokių kopėčių, — aiškino tėvelis vaikams. — Jos, kaip katės, turi stiprius, aštrius nagučius.

— Tėte, žiulėk! — staiga sušuko abu vaikai. — Soka, soka! Bėga, bėga!

Voverė nušoko nuo stogo ir nutupė ant plonos medžio šakos. Šakai dar besiūbuojant, voverė vikriai apsisuko ir nulėkė medžio kamienu žemyn.

Taip Pauliukas ir Ingridutė sužinojo, kad voverei tėvelio kopėčios yra visai nereikalingos.

DĖMESIO! EGLUTĖS JUBILIEJUS.

1975 metais EGLUTĖ mini 25 metų gyvavimo sukaktį. Su metais, kyla ir pragyvenimo kaina.

Nuo 1975 metų sausio mėnesio, metinė EGLUTĖS prenumerata \$7.00.

VĖLINĖMS ATĖJUS

Jonas Norkus

AŠ BUVAU KAREIVIS —
JAUNAS PARTIZANAS.
KAI TĖVYNĘ GYNIAU,
UŽMUŠĖ MANE.

PAKASĖ JIE GIRIOJ
ŠALTĄ KŪNĄ MANO,
TEPRIDENGĘ ŠIURKŠČIA
KARIO MILINE.

NIEKAS NEPASTATĖ
PO EGLE KRYŽELIO,
NIEKAS NESODINA
JOKIŲ MAN GĖLIŲ.

TARP SKUJŲ ANT KAPO
PAPARTĖLIAI ŽELIA,
VOVERYTĖS ŽAIDŽIA
TEN, KUR AŠ GULIU.

VĖLINĖMS ATĖJUS,
KAI MIRGĖS ŽVAKUTĖS,
KAI SUKLAUPĘ MELSIS
ŽMONĖS ANT KAPŲ,

SUKALBĖK MALDELĘ
UŽ MANE, VAIKUTI,
IR NEBUS GULĖTI
TAIP VIENAM KRAUPU.

BERŽAS

Pranas Razminas

Miškinių šeima gyveno mažame namelyje prie pat girios. Miškinių namą iš trijų pusių supo sodas, kuriame augo vaismedžiai ir serbentų, agrastų bei aviečių krūmai.

— Mamyte, mamyte, trys vyšnios! Trys raudonos, raudonos, net juodos! Ar jau prinokusios? Ar galima valgyti? — įpuolusi virtuvėn atpylė žinią Miškinių dukrelė Danguolė.

— Jeigu net juodos, tai prinokusios. Gali drąsiai nusiskinti ir suvalgyti. Tėvelis sakė, kad prinokusios vyšnios tau, — linksmi su dukrele kalbėjosi Miškinienė.

— Negaliu, mamyte, valgyti. Vyšnios prinoko medžio viršūnėje. Nepasieksiu...

— Tai palauk. Pareis tėvelis, nuskinsite abu.
— Gerai, palauksiu. Tik kad tie žvirbliai...
— Ir paukšteliai, Danguole, išalksta. Reikia ir jiems palesti.
Jie tokie meilūs, — užtarė žvirbliukus Danguolės mama.
— Nemeilūs, nemeilūs! Jei būtų meilūs, nesipeštų. Jie nieko
ir nedaro, tik skraido, čirškia ir pešasi, — pykčiojo Danguolė.
— Ne, ne tai, Danguole. Paukšteliai atlieka daug darbų.
— Nieko jie neatlieka. Jie tik sėdi ir laukia, kol nunoks mano
vyšnios, — paukštelių blogumą skelbė Danguolė.
— Taip kalbėti negražu, Danguole. Tų vyšnių bus tiek ir tiek.
Bus gana visiems. Ir paukšteliams, ir tau.
— Gerai, mamyte, jei negražu, nesakysiu.
Žvirbliukus pamiršti buvo lengva, bet vyšnių pamiršti Dan-
guolė negalėjo. Be to, ją vargino ir kita bėda — kada pareis
tėvelis?

— Pareis, dukrele, pareis, — ramino mama. Tėvelis neparėjo. Danguolė žiūrėjo pro langą, sėdėjo ant namelio slenksčio, bet kelias buvo tuščias ir tuščias... Negrižo tėvelis nė kitą dieną, nė kitą savaitę.

Praėjo keli metai. Danguolė jau buvo didoka mergaitė. Tėvelį nors ir prisimindavo, bet vis rečiau ir rečiau... Atrodė, kad gal ir visai pamirš. Bet ne, Danguolė nepamiršo. Kartą, netikėtai, ėmė ir paklausė:

— Kur mano tėvelis? Ir Rūtelė, ir Onytė, ir Jonukas — visi turi tėvelius. Tik aš ne! Kodėl?

— Tavo tėvelis, Danguole, mirė. Jau seniai. Kai buvai dar labai maža.

— Mirė? Kodėl? Kodėl tėvelis mirė? Ar mes jam buvom negeros? Kur jis dabar?

— Ne, Danguole, ne. Mes jį labai mylėjom, bet jis vistiek mirė ir dabar gyvena danguje.

— Ar, mamyte, kapinės tai dangus?

— Ne. Kapinės yra tik kapinės. Dangus ne kapinėse, dangus kitur.

— Kitur? Kur kitur? Kur dangus, mamyte?

— Pas Dievulį, Danguole.

— Ar mes ten galim nueiti?

— Taip. Kada nors. Jei būsim labai geros.

— O kodėl mano tėvelis mirė? — nerimo Danguolė.

— Kai kada ir kai kurie tėveliai miršta, kad jų vaikams būtų geriau, — mėgino aiškinti Danguolei jos mama.

— Ar man dabar geriau? Ar tau ir man nebūtų geriau, jei tėvelis būtų su mumis?

— Būtų geriau, dukrele, būtų...

— O kur mano tėvelis palaidotas?

— Nežinau, Danguole, — sunkiai atsiduso Miškinienė.

— Kodėl nežinai? Ar jis tau nesakė, kad eina į dangų?

— Ne, nesakė. Nesakė nieko. Tik išėjo ir negrįžo...

Laikas bėgo. Bėgo vienodai visiems: ir tiems, kurių tėveliai buvo namie, ir tiems, kurių buvo danguje... Danguolė augo ir atėjo laikas, kai mamytė ją su draugais leisdavo į mišką: pavasarių uogų, vasarą riešutų, rudenį grybų rinkti. Danguolė nustojo apie tėvelį klausinėti. Suprato, kad mamytei apie tai kalbėti buvo labai sunku.

Vieną kartą beuogaudama Danguolė paklydo. Beklaidžiodama priėjo tankmę.

Besižvalgydama draugų ir kelio, pamatė medyje išpiaustytas raides.

— Ką tai reiškia? Kieno raidės ir kodėl? — mąstė Danguolė ir jai darėsi nejauku.

Susimąsčiusi atsirėmė į beržą, o kai apsižvalgė, tai beržo žievėje pamatė išpiaustytas dvi raides, prie kurių dar buvo ir kryželis.

Danguolė grįžo namo ir susirūpinusi pasakojo:

— Buvau paklydus, mamyte. Toli miško tankmėje, radau tris keistus medžius — du beržus ir juodalksnį.

— Beržai ir juodalksniai, Danguole, mūsų girioje paprastas dalykas. Čia nieko keisto...

— Keista, mamyte, keista. Tuose medžiuose išpiaustytos rai-
dės. Didelės. Aiškios. Viename medyje dar ir kryželis...

Miškinienė krūptelėjo.

— Ar atrastum tą vietą, jei ryt eičiau su tavimi Danguole?

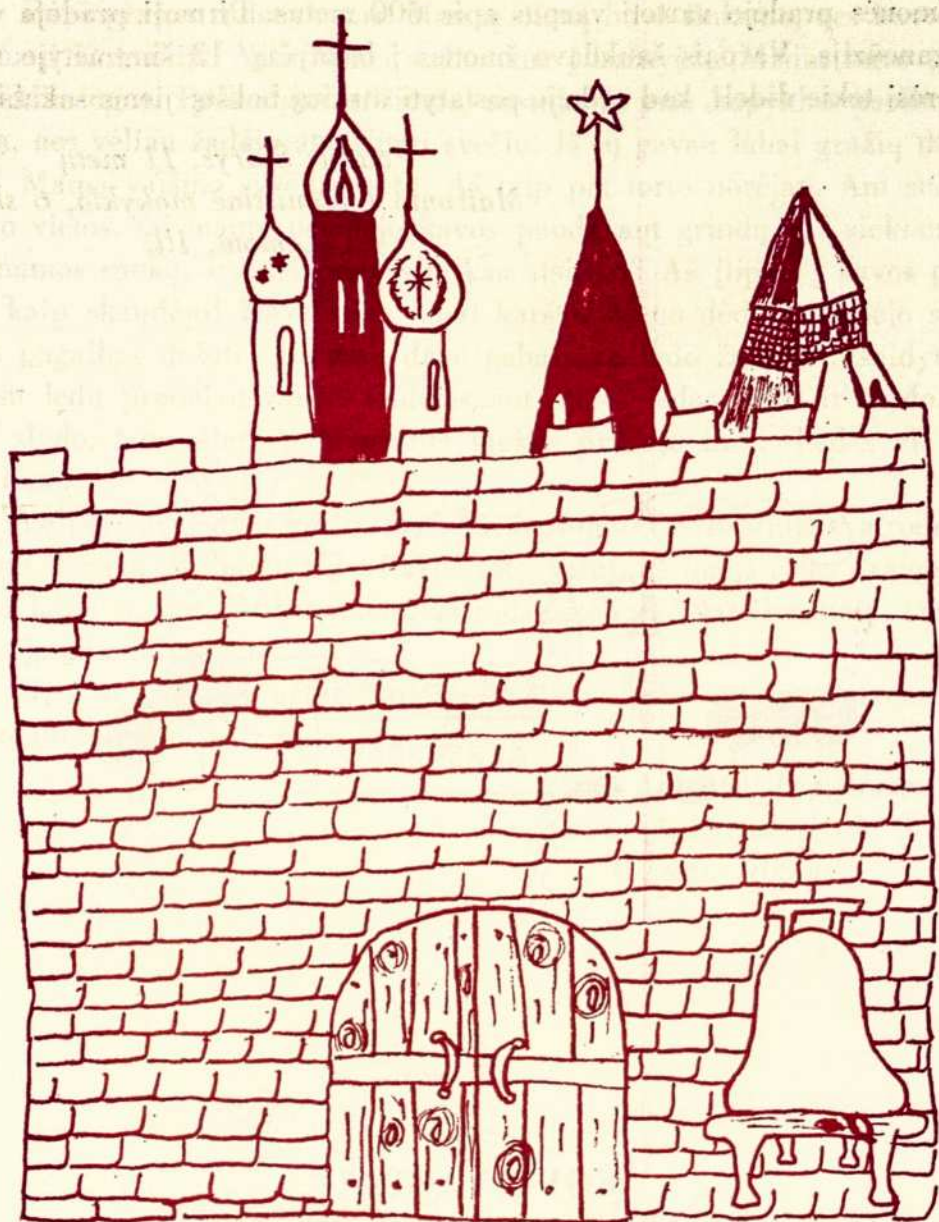
— Manau, kad atrasčiau. Tik žinok, mamyte, buvau nukly-
dusi toli. Pavargsi...

— Tai nieko, — liūdnu balsu atsakė Miškinienė.
 Kitą rytą Danguolė ir jos mama skubėjo į girią. Jos ėjo ir
 ėjo, o tankmės vis nesimatė.
 — Danguole, ar tikrai? Gal tau tik taip atrodo?
 — Ne, mamyte, neatrodė. Medžiai buvo tikri, tikra buvo tank-
 mė. Būk kantri, mamyte. Sakiau, kad bus toli.
 — Gal paklydom?
 — Ne, nepaklydom. To, ko išėjom, surasim.
 Ir surado. Be kelio, be tako — surado.
 — Štai, mamyte, štai! Sakiau! Žiūrėk! — rodė medį Dan-

guolė. — Štai, mamyte, tas beržas su kryželiu.
 Miškinienė suprato. Jos veidu riedėjo ašaros.
 — Kas atsitiko, mamyte? Ko verki?
 — Čia mirė ir palaidotas tavo tėvelis, Danguole.
 Tėvelio kapą Danguolė ir jos mamytė lankė dažnai. O kai
 Vėlinių dieną nuėjo tenai uždegti žvakutę — nustebo.
 Virš pajuodavusio kryželio ir patamsėjusių raidžių beržo žie-
 vėje ryškėjo naujai išpiaustytas įrašas: Miško brolis Beržas.

MŪSŲ KŪRYBA

CARO VARPAS

Caro varpo aukštis yra apie 19 pėdų, storis 2 pėdos ir sveria 180 tonų. Jis niekada nebuvo pakabintas bažnyčios bokšte ar kur kitur. Tas „Caro Varpas“ yra dabar Maskvos aikštėje, prie Kremliaus vartų.

*Vilija Račiūnaitė, 11 metų
Maironio Lituaništinė mokykla, 6 skyr.
Lemont, Ill.*

VARPINĖS

Žmonės pradėjo vartoti varpus apie 600 metus. Pirmoji pradėjo vartoti Prancūzija. Varpais šaukdavo žmones į bažnyčią. 13 šimtmetyje varpai darėsi tokie dideli, kad reikėjo pastatyti atskirą bokštą jiems sukabinti.

*Paulius Sidrys, 11 metų
Maironio Lituanistinė mokykla, 6 skyr.
Lemont, Ill.*

KOVŲ VARPAI

“Kovų Varpai” primins mums žuvusius už Lietuvos laisvę. Mes daug sudėjom aukų dėl savo brangios Tėvynės.

Rusija turi pavergusi Lietuvą, bet mes tikime, kad “Laisvės Varpas” skambės vėl laisvoje Lietuvoje, skelbdamas pavergtai tautai laisvę.

*Aldona Navickaitė, 12 metų
Maironio Lituanistinė mokykla, 6 skyr.
Lemont, Ill.*

JUOKINGAS ĮVYKIS

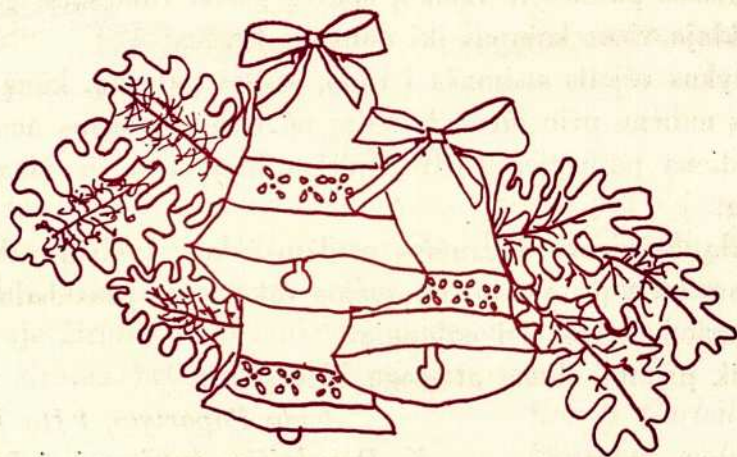
Buvo gražus rudens rytas. Man tą dieną buvo linksma, nes buvo mano Pirmoji Komunija. Visa šeima važiovome į bažnyčią. Mišios buvo gražios ir iškilingos. Pasibaigus mišioms, sustojome prie kepyklos pasiimti pyragą, nes vėliau žadėjo atvažiuoti svečių. Iš jų gavau labai gražių dovanų.

Mama vaišino svečius tortu. Aš taip pat torto norėjau. Ant stalo nebuvo vietos, tai mama pasidėjo kavos puodą ant grindų. Aš siekiau tortą iš mamos rankų, ir... Neatspėsėte kas atsitiko? Aš įlipau į kavos puodą. Oi, kaip skaudėjo! Kava buvo labai karšta. Mano dėdė atskubėjo su pirmos pagalbos dėžute. Jis man davė gabaliuką ledo žaizdai atšaldyti. Bet aš su ledu pradėjau žaisti. Padėtas ant stalo, ledas tirpo ir slydo. Ten, kur slydo, buvo šlapia. Mane net juokas pradėjo imti. Ledas vis slydo ir slydo.

Vėliau atvažiavo fotografas. Aš šypsojau, o broliukas atrodė toks rimtas, beveik verkiantis. Išvažiavus fotografui, aš nuėjau pas draugę. Ten buvo labai smagu. Grįžus namo, aš radau gėlių ir dar dovanėlę. Dėžutėje buvo gražus laikrodėlis.

Nuo to laiko aš gerai jaučiuosi. Diena buvo smagi, o kojos nebeskaudėjo, nors kava ir buvo ją nudeginusi.

*Laura Lauciūtė, Vb klasė
K. Donelaičio Aukštesnioji Lit. Mokykla
Čikaga, Illinois*

VARGŠAS "DAIKTAS"

Vieną dieną, kai grįžau iš mokyklos, nuėjau į savo kambarį ir ant lovos radau keistą daiktą. Jis turėjo varlės kojas, šuns uodegą, katės galvą ir hipopotamo kūną. Pradžioje aš išsigandau, nes nežinojau, kas jis buvo. Tas daiktas darė tokį garsą: "blyp, blyp". Supratau, kad jis eidamas namo paklydo ir dabar nori čia pasilikti su manim gyventi. Aš jį pavadinau "Daiktu", nes nežinojau, kas jis toks. Tada mano mama įėjo per duris. Ji labai išsigando pamačius Daiktą, bet jis ją ėmė ir pabučiavo. Mama man leido jį pasilaikyti.

Daiktas buvo labai geras ir ėjo su manim miegoti. Vieną dieną Daiktas išėjo į lauką, nuėjo į krūmus ir užmigo. Mano tėvelis manė, kad jis kenksmingas ir užpurškė "Off". Tačiau Daiktas išliko gyvas. Aš labai apsidžiaugiau. Daiktas ir dabar su manim tebegyvena.

Leta Vaitonytė

Maironio mokykla

Toronto, Kanada

ATOSTOGOS HAVAJUOSE

Karšta raudona saulė anksti rytą šviečia ant švelnaus balto smėlio. Mėlynas, banguotas vanduo atsimuša į didelius akmenis, ant kurių tupi žuvėdros. Aukštos palmės ir visokių spalvų gėlės: raudonos, geltonos, rūžavos — apkloja visus kampus iki dangaus krašto.

Šiltas, tykus vėjelis atsimuša į rudą, saulės paliestą, kūną. Pavalgius ir apsirengus nubėgu prie jūros, kur dar nė vieno žmogaus nematyti. Praleidus visą dieną pajūryje, grįžti į apsistojimo vietą, ir žinai, kad bus "luan" puota.

Ilgą stalą apšviečia degančios medžio šakos. Įvairių valgių kvapas kviečia žmones sėsti prie stalo. Po sočios vakarienės prasideda havajiečių programa, kurion vėliau visi įsijungia.

Ir tai tik pirmoji diena atostogų Havajuose.

Vida Papartytė, VIIa klasė

K. Donelaičio Aukštesnioji Lit. Mokykla

Čikaga, Illinois

KUKURŪZAS

Kukurūzai auga ūkiuose. Jie auga ant stiebo, kai kurie užauga aukštesni už žmogų. Kukurūzai yra geltonos spalvos ir turi daug sėklų. Kai jį nuskinai, kukurūzas būna apdengtas lapu ir turi ūsus. Lapai yra žali, o ūsai balti. Kukurūzus reikia išvirti. Prieš verdant, reikia nuimti lapą ir ūsus.

Vieną kartą aš auginau kukurūzą ir išaugo tik vienas mažiukas kukurūziukas. Paukščiai mėgsta kukurūzus lesti, tai žmonės pastato baidyklės, kad išgąsdintų paukščius. Kukurūzus valgyti sveika.

Ričardas K.

Maironio mokykla

Toronto, Kanada

ŽIRNIS

Yra daug visokių pasakų apie žirnius. Žirniai yra žalios spalvos. Žirnių yra įvairių rūšių — saldžių, paprastų, didelių ir mažų. Žmonės valgo žalius žirnius, arba iš jų verda sriubą ir košę. Žirniai auga ant virkščių.

Lietuvoje žirniai augo laukuose ir žmonės juos rinkdavo. Mano mama išverda žirnius, bet man virti žirniai nepatinka.

Romas Garbaliuskas

Maironio mokykla

Toronto, Kanada

GRAŽUS SAPNAS — KAIP TIKROVĖ

Pušelė

Rudens lapai šnarėjo. Vėjui pūstelėjus, jie lakstė į šonus. Rimutė šis lapų šokis džiugino, nes priminė sesutę Ramunę. Jos abi grįždamos iš mokyklos taip mėgdavo šokinėti lapų sūkuryje. Glėbiais berdavo lapus viena ant kitos, rinkdavo spalvingesnius ir nešdavosi į meno pamokas. Dabar Rimutė su jaunesne sesute Rasute rinko gražius lapus ir dėjo į dėžutę. Rytoj visi vaikai su tėveliais eis lankyti Ramunės.

Ramunė buvo gera ir linksma mergytė. Šeimoj ji buvo antroji dukra, turėjo dvi sesutes ir du broliukus. Kai pavasarį pasibaigė mokslo metai, Ramunė susirgo. Tačiau ji neprarado linksmos nuotaikos, buvo tokia, kaip visuomet. Sesutės jai į ligoninę atnešdavo baltų laukų ramunių, ir jos visos trys pindavo vainikus. Broliukai lakstydavo koridoriais arba, susinešę gražių akmenukų, statydavo pilis ir tiltus, kol mamytė sudrausdavo.

— Vaistai neskanūs, — sakydavo Ramunė, bet jų reikia...

— Ramunėle, gal neilgai. Kai pasveiksi, nebereikės,
— ramino mamytė. Bet Ramunė nepasveiko. Ji nyko ir
nyko, nors tėveliai darė visa, kad tik dukrytei būtų ge-
riau. Po kurio laiko buvo aišku, kad Ramunei neliko
daug dienų žemėje gyventi.

— Kai aš nueisiu pas Dievulį, — kartą prašė Ramunė,
— neverkite manęs. Rimute, nepamiršk man pasodinti
tų didelių, baltų ramunių. Man dar labai patinka tie spal-
voti rudens lapai. Kai mane lankysi, atnešk. Gerai?...

Tada niekas į tuos žodžius rimtai nekreipė dėmesio. Buvo sunku pagalvoti, kad Ramunės greitai nebebus. Rimutė manė, kad jos sesutė tik juokauja. O dabar — ji jau pildo sesutės prašymą.

Kai vakare visa šeima susirinko prie Ramunės kapo, buvo jauku. Ramunių žiedai glaudėsi prie mergytės nuotraukos. Žvakutės ir spalvotų lapų puokštė mirgėjo, o jų šešėliai šokinėjo medžių šakose.

— Mamyte, aš noriu čia pasilikti visą naktį su Ramune, — siūlėsi Rasutė.

— O aš ne. Jei mes čia būsimė, Ramunė negalės ramiai miegoti, — pasakė Algis.

— Jei tu išdykausi, žinoma, kad nemiegos! Bet aš tai pasiliksiu, kad netriukšmautum, — rimtai nusprendė keturių metų Simukas. Visi nusijuokė, nes Simukas labiausiai išdykaudavo vakarais.

— Gana, vaikai. Pasimelskime, kad mūsų Ramunėlė mus užtartų pas Dievulį. Jau laikas mums į namus, — tarė mama.

Rimutė tą vakarą nieko nesakė, bet ji labai nuoširdžiai meldėsi, kad sapnuotų savo sesutę. Ji taip norėjo, kad juodvi vėl galėtų kartu pažaišti. O gražus sapnas — kaip tikrovė.

Kai šeima parvažiavo iš kapinių, buvo jau vėloka. Rimutės akys merkėsi. Gabaliukas mėnulio šypsojosi pro užuolaidos kraščiuką. Pusiau miegodama, Rimutė vis galvojo apie Ramunę. "Ji turi būti laiminga," — mąstė Rimutė. "O gal ir ant mėnulio nuskrenda, kaip astronautai? Gal ir kitų žvaigždžių kraštelių paliečia? . . . Tikrai jai turi būti smagu. . ."

Rimutė greitai ir giliai įmigo ir ėmė skraidyti po žvaigždynus. Tik žybt, ir jau stovi ant Aušrinės. Išskėtė rankas ir, kaip paukštis, pupt ant kitos žvaigždės. Kometą prašvilpė pro pat nosį. "Ai, ai, mano nosis!" Rimutė čiupo kometos uodegą ir lėkė dar tolyn ir aukštyn. O kokios ten grožybės! Net kvapą užėmė, net saldu burnoj pasidarė. Ji tik nardo tarp žvaigždžių. Ir kokios jos nuostabios — auksinės, sidabrinės, gelsvos kaip mamytės balinė suknelė. Kitos gintarinės, susikibusios virtinėje, kaip karoliai.

Ir va — ramunių žiedų vainike skraido Rimutės sesutė Ramunė. Jos rūbas vaivorykštės spalvų. Nei apsakyti negali, kokios ten spalvos! Veidas, kaip ryto saulės spinduliukas. Rankose ji laiko du baltutėlius šydus, prisagstytus lengvų plunksnų. Kai tik pajudina rankas, plunksnuoti šydai neša ją, kaip paukščio sparnai.

— Ramune, Ramunėle! Eikš čia. Čia aš — Rimutė!

— Taip, taip, tu mano sesutė. Skrendam abi. Aš skubu lankyti savo tėvelių, broliukų ir mažos sesytės.

— Bet, Ramune, ar tu žinai kelią? Mūsų namai labai toli. Eikš, aš tau padėsiu juos surasti. . .

— Ačiū, bet aš gerai žinau kelią. Aš jau daug kartų ten buvau. Aplankau visus, pabučiuoju, kai miega, o rytą vėl išskrendu. Tėveliai turi eiti į darbą, o jūs į mokyklą.

— Tai tau nė į mokyklą nereikia eiti? Tu kasdien turi atostogas! Tik skraidai ir skraidai. . . — nustebo Rimutė.

— Ramunėle, tu atro dai labai laiminga. Aš noriu čia likti su tavim. Tada nei man nereikės tos mokyklos. Abi skraidysim, kur norėsime. Aš noriu į Lietuvą nuskristi, į Vilnių, tetą ir pusseseres aplankyti.

— Ne, ne, tu čia negali pasilikti. Būk su tėveliais ir broliukais. Nepamiršk mažos Rasutės! Kas su ja pažais? Ir šunelį Rapsiuką reikia pašerti. Juk žinai, kad berniukai vis pamiršta. . . Ir katinėliui Rainiui pienelio paduok. O žiemą kas paukščiukus palesins? Matai, tu dar tiek daug darbų turi atlikti. O paskui, kada nors, mes vėl susitiksime. Aš čia laikiu Jūsų visų, bet man nėra ilgu laukti. . .

— Ramune, Ramunėle, kur skrendi? Nepalik manęs! Ir aš noriu kartu! . . . Ramune-e-e. . .

— Rimute, Rimute, laikas keltis. Ką tu ten kalbi miegodama? Laikas į mokyklą, — žadino mamytė.

PUPUČIO PASAULIUKAS — Sesuo Ona Mikailaitė

Įvairūs nuotyčiai iš PUPUČIO gyvenimo

Knygelė pačios autorės iliustruota.

Originalūs tekstai ir piešiniai.

Kaina \$4.50

TAU, BRANGI TĖVYNE

Stasys Džingas

Aš esu lietuvis,
Lietuvos sūnus,
Aš žinau garbingus
Jos laikus senus.

Myliu Nemunėlį,
Jo Neris — dukra,
O prie jos sostinė
Lietuvos tikra.

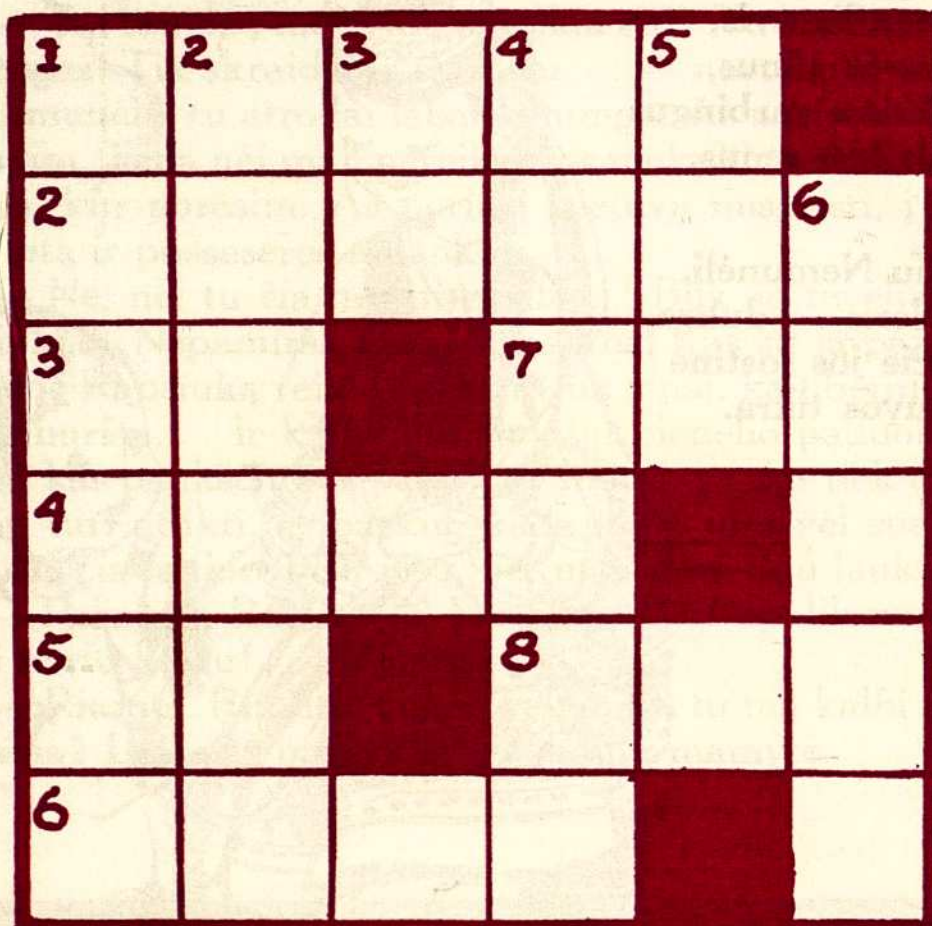
Man brangi jūružė,
Jūra Baltijos,
Ten gražioji Nida,
Klaipėda prie jos.

O, melsva padangė, —
Kaip žiedai linų. . .
Tau, brangi tėvyne,
Šiandien gyvenu!

KRYŽIAŽODIS

Paruošė A. Mironas

Skersai: 1. Turtingas žmogus, turįs tarnų.

2. Batas, kuo apauname kojas.

3. Pridėję kepurėlę, liepsime tylėti.

4. Kur dedami apyniai.

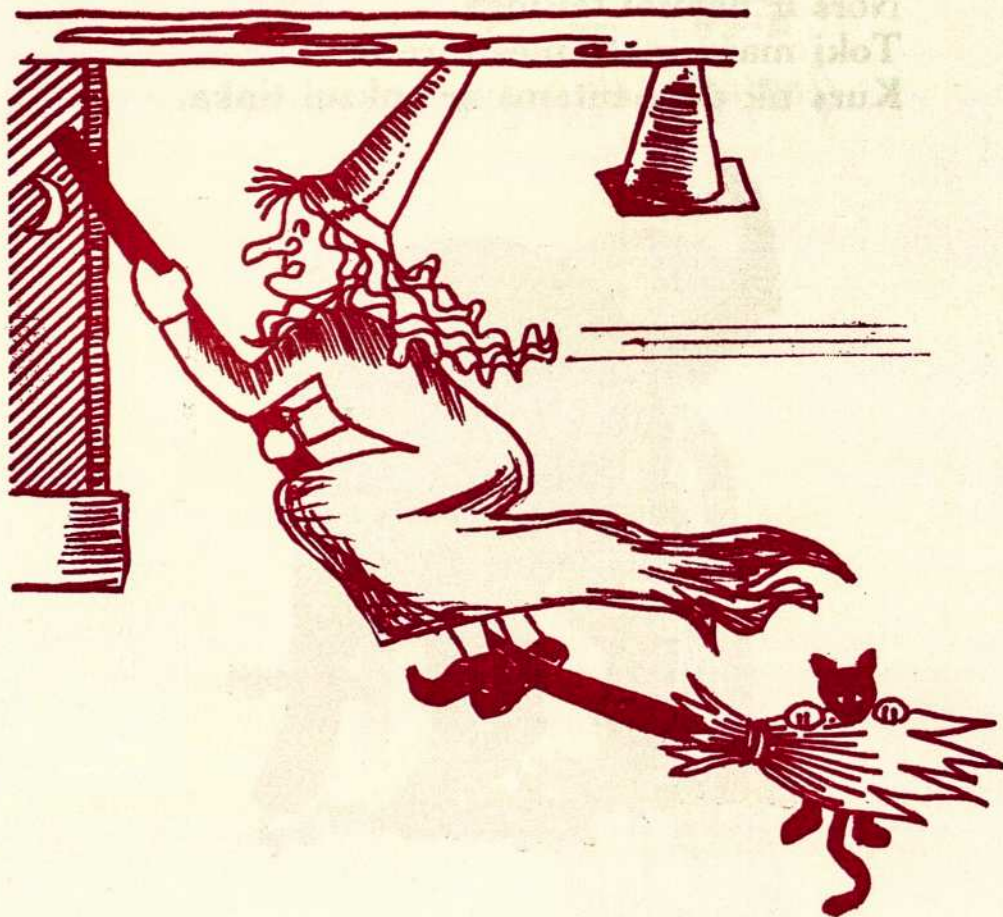
5. Galininko linksnio klausimas.

6. Puodo ar indo rankenos.

7. Jeigu duoda, tai...

8. Žodelis, reiškias buvimą virš kito.

- Žemyn: 1. Vaikai mėgsta prašyti ją pasakoti prieš gulant.
 2. Brangakmenis (būna baltas, mėlynas ar juodas).
 3. Žodelis, reiškias paraginimą, grąsinimą, nustebimą, nepasitenkinimą arba ir taip sau pasakomas.
 4. Naminis gyvulys, duodąs vilnų, bandos vadas.
 5. Su "dėdės" žodeliu vadinamas senis, vaizduojantis visą Ameriką.
 6. Barzdą nuima.

RAGANA SKUBA NAMO, PERILGAI UŽSIBUVUSI „HALLOWEEN“ ŠVENTĖJE...

KRYŽIAŽODŽIO ATSAKYMAI
 Gulčiai: 1. Ponas, 2. Apavas, 3. Sa, 4. Alun, 5. Ką, 6. Ąsos, 7. Imk, 8. Ant.
 Stačiai: 1. Pasaka, 2. Opalas, 3. Na, 4. Avinas, 5. Sam, 6. Skuta.

ŠARADOS

Paruošė A. Mironas

ŠARADA A

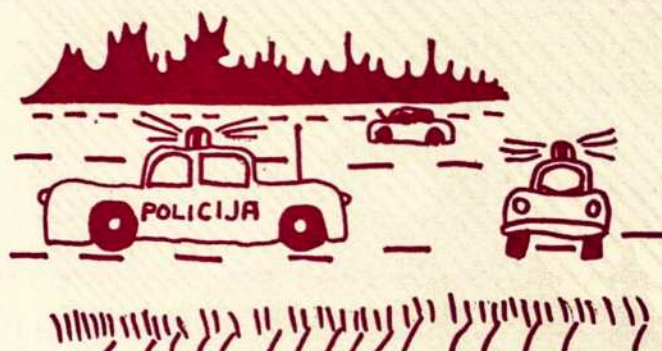
Prieš vežimo dalį klausimą jei dėsime,
Nors ir nevisai teisingą,
Tokį mažą matą mes turėsime,
Kurs tik deimantams ar auksui tinka.

ŠARADA B

Esamojo laiko antru asmeniu jei žemę dirbsi
Ir pridėsi moters vardą, tik nesudėtingą,
O per vidurį jei paskutinę raidę terpsi —
Rasi Amerikos valstybę saulėj spindulingą.
Jei nubrauksim žemės darbą, tai mes gausim
Sritį ar rajoną, kurs kam nors priklausos.

POLICIJA VEJASI RAGANA...

Ragana saugiai pasiekė namus... "Ar aš negraži?"

Sarada B — Arizona (Ari-Z-Ona-zona)

ATSAKYMAI: Sarada A — Karatas (Ką-ratas)

Nuoširdus ačiū N. P. Marijos Seserų RĖMĖJAMS
Čikagoje, už išleidimą — finansavimą EGLUTĖS 1974
metų Lapkričio numerio.

Tam reikalui gauta 1,000 dol. — pelnas iš Madų Pa-
rodos, vykusios 1974 m. spalio 5-6 d.

Tai graži pradžia žengiant į jubiliejinius dvidešimt
penktuosius metus.

EGLUTĖS redakcija ir administracija